Mizah

SAKAYI ÜRKÜTEN ÜRKÜTENE

— Ha uçtu, ha uçacak!

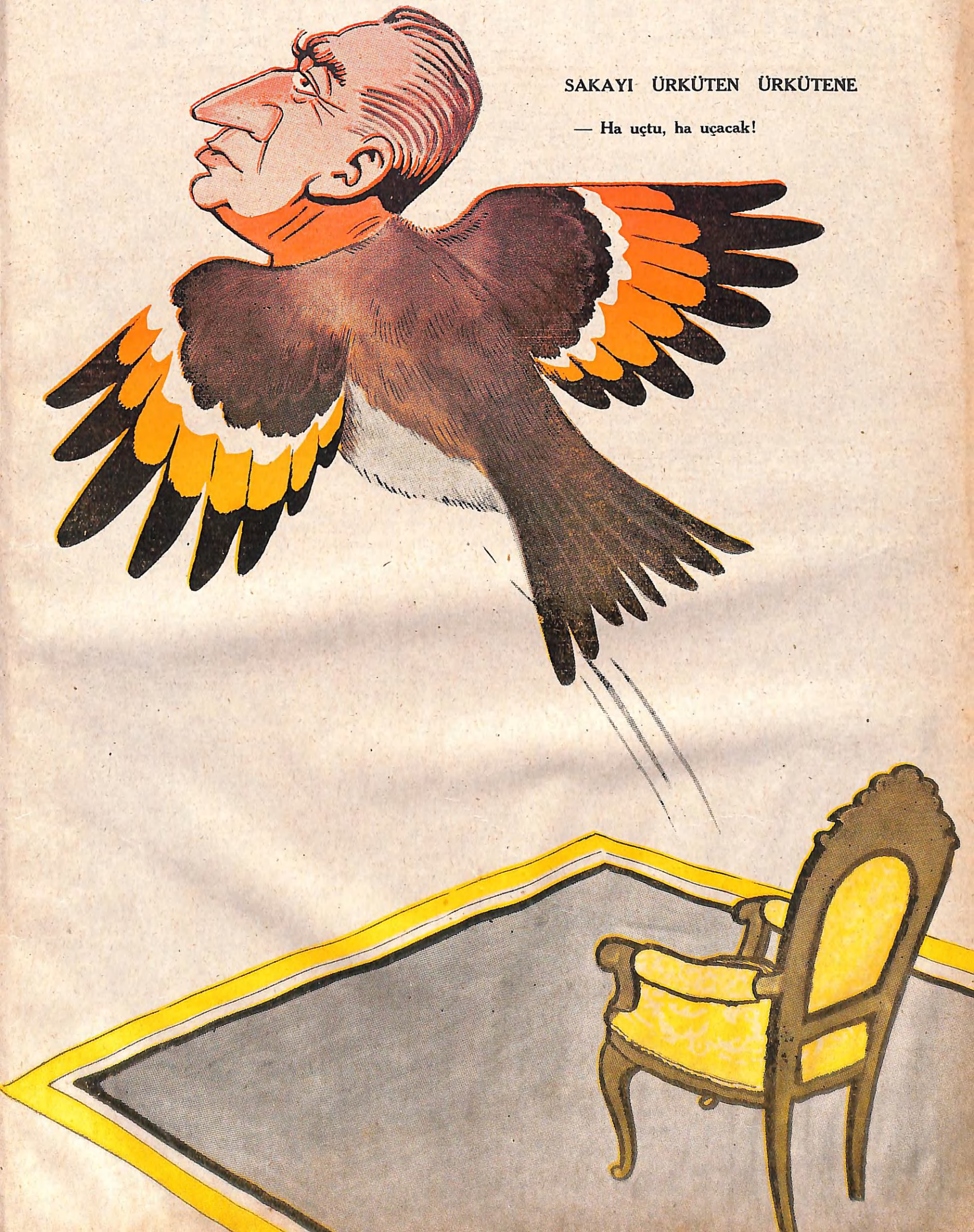

GÜLLER - DIKENLER

Memleketimize gelen bazı Amerikalılar meslekdaşlarımızdan birine 22 sual irad etmişler. Gazeteci bu suallerin bir kısmına müşkilâtla cevap vermiş, bir kısmına ise hiç cevap verememiş. Bu sualleri biz de ele aldık ve aklımızın yettiği, dilimizin döndüğü kadar cevaplandırdık.

S. 1 — Türkiyede ekseriyet niçin şişmandır?

C — Lüpçülük, beleşçilik ve anaforculuk çok olduğu için...

S. 2 — Kadın ve erkekleriniz niçin daha ziyade koyu renk kumaşlardan yapılmış elbise giyersiniz?

C. — Amerikalıların müşahedeleri yanlıştır. Biz hepimiz gayet açık renk kumaşlardan yapılmış elbiseler giyeriz. Fakat şehir sokaklarındaki kir, toz, ve yağ bulutları kumaşları pek kısa bir zamanda bu hale ve bu renge sokar.

S. 3 — Gecenin geç saatlerinde sokaklarda küçük çocuklar gördük. Sizde küçük çocukların yalnız sokağa çıkmamaları için bir kanun yok mudur? Bu çocuklar daimî kontrol altında değil midirler? Çocuğunu yalnız başına sokağa bırakan ana, baba mesul olmaz mı?

C. — Eğer çocukların yalnız sokağa çıkmaları menedilse o zaman Çocuk Esirgeme Kurumuna iş kalmıyacağı cihetle bu içtimaî müessesenin idamesi namına -her şeyde olduğu gibi- bunda da mesuliyet yoktur.

S. 4 — Tarihî eserlerinizi gezerken gördüğümüz çeşmelerin muslukları yoktu. İstanbulda musluk kolleksiyonculuğu mu yapıyorlar?

C. — Hayır, biz bu muslukları leblebicilere satardık. Fakat şimdi hepsini bitirdik. Yalnız bir dahaki teşrifinizde çeşmeleri de bulamıyacaksınız.. Bununla kolleksiyoncularımızın günden güne arttığını anlayınız.

S. 5 — (Nargilenin marpucunu kastederek) O nesnelerin temizlettirildiğine dair belediye etiketi yapıştırılır mı?

C. — Belediyemizin uzun boylu şeylerle meşgul olacak vakti yoktur. Binaenaleyh pek (etikete) riayet etmezler.

S. 6 — Yük arabalarının ne kadar yükliyecekleri tesbit edilmiş midir? Ve kontrolü sık sık yapılır mı ?

C. — Memleketimizde sesi çıkmıyanlara tahammüllerinden fazla yük yüklemek âdettir. Araba atlarının şikâyetine kadar yüklemekte mahzur görmüyoruz. Sonra tramvay ve otobüslerimizde de istiâb hacmi diye bir şey yoktur..

S. 7 — Her memlekette şehir haricinde kullanılan otomobil klaksonları yine sizde şehir dahilinde kullanılıyor.

C. — Şöförlerimizin her memleket şoförlerinden daha musikişinas oldukları için..

S. 8 — Bir kaç arkadaş otelde kalmak istedik «yer yok» dediler. Şehir otelini sorduk. «Şehir oteli yoktur» dediler», hakikaten öyle mi?

C. — Şehir oteline ne lüzum! Yanlış adamlara sormuşsunuz. Erbabına sorsaydınız, size hemen gecekondular imal ederlerdi!

S. 9 — Bazı oteller bizi kadın arkadaşlarımızla aldı, bazısı almadı, Her otel için ayrı kanun mu vardır?

C. — Şehrimizde kadınlarla otele gitmek memnu değildir. Fakat kadınlıkla alâkası olmıyanlarla otele giderseniz almazlar.

S. 10 — İngilizlerle yaptığınız maça gitmiştik. Halk hakeme «yuha» diye bağırıyordu. Bunun mânâsı nedir?

C. — Bunun mânâsı: «Sesli mesaj» dır.

S. 11 — Stadda yer bulamadık, çıkmak istedik. «Maç bitmeden olmaz» dediler. Bu kanun mudur?

C. — Hayır, kanun değildir. Halkı ihtiyata alıştırmak maksadiyle konmuş bir kaidedir. Maça gidenler yiyeceklerini, içeceklerini ve daha sair ihtiyaçlarını gidermek vesaitini beraber götürmelidirler.

S. 12 — Bilhassa Beyoğlunda sokaklarda erkekten çok kadın var; bunlar ne yaparlar? Kadınların evlerinde işleri yok mudur?

C. — Beyoğlunda gördüğünüz bu kadınların ne iş yaptıklarını size biz söyliyecek değiliz.

S. 13 — Şehirde pek çok elbise ve çamaşır yıkama yerleri gördük. Bu, kadının ev hayatından uzaklaştığını göstermez mi? Türk kadınları ne ile vakit geçirirler?

C. — Bizde lekeli çoktur. Dükkânlar değil kadınların erkekleri her mânâsiyle temizlemesi bile kâfi gelmiyor. Kibar muhitte kadınların en büyük vakit geçirme zevki pokerdir.

S. 14 — Bir sabah karşıya (Anadolu yakasını kastederek) geçmek istedik. «Sis var, vapur işlemez» dediler. Otomobille iki yakayı birleştiren köprüden geçmek istedik, «köprü yok» dediler. Bu şehirdeki insanlar nasıl çalışır?

C. — Bu şehirdeki insanlar öyle birbirleriyle çok temasta bulunmazlar. Herkes «evli evine, köylü köyüne» çalışır.

S. 15 — Şehrin eğlence yerlerini, taksi fiyatlarını gösteren rehber aradık, «yok» dediler. Hakikaten yok mudur, yoksa kalmamış mıdır?

C. — Neler de soruyorsunuz yahu?!

S. 16 — Bir çok içkili yerlerde bizi davet eden yanlış ingilizce afişler asmışlar. Bunları hangi makamınız kontrol eder?

C. — Ah, siz bir de bizim türkçe afişlerimizi görseniz ne diyeceksiniz? Sonra merak edip İngilizceden tercüme edilen eserleri okuyup anlamak kudretine mâlik bulunsanız, o zaman hayatınızdan korkardık .

S. 17 — Polisleriniz niye tabanca taşıyorlar? Korkuyu kanun temin eder. Sizde cürüm işliyenleri korkutacak kanunlar yok mudur?

C. — Bizim mücrimler, hukuk mezunu olmadıkları için kanundan pek çakmazlar. Piştov değil bazan top bile kâr etmiyor.

S. 18 — Neden erkeklerinizin ayakkabılarının altı kalındır? Çok mu köseleniz var?

C. — Onlar kösele değil Amerikanın krepsol denilen sahte kauçuklarıdır ki mantara bastığımızı göstermek için kalın yaptırıyoruz.

S. 19 — Kadınlarınızı, otomobillerinizi çok lüks bulduk. Türkiyede hayat seviyesi pek yüksek midir?

C. — Bizde umumiyetle binilecek vasıtalar lükstür..

SALON

HAZİRAN SAYISI ÇIKTI

Türkiyenin bu en kibar mecmuasını herkes zevk ve iftiharla okuyor.

MİZAH

Üçüncü cild ve bu cildin kapakları hazırlanmıştır. İdarehanemizden temin edilebilir. Cildler 750, kapaklar 300 kr.

4 Haziran 1948 Fiatı 25 Kuruştur Sayı : 100 — Cilt: 4

Mizah

Sahibi: RAMİZ GÖKÇE
ABONE:
Seneliği 1250 kuruş, altı aylığı yoktur.

Posta kutusu: 255
İdarehanesi: İstanbul, Babıâli Caddesi, Vilâyet Konağı yanı, No. 10
Telefon: 20715

• CUMA GÜNLERİ ÇIKAR HAFTALIK, TARAFSIZ MEMLEKET MECMUASI •

Yağma mı var?.

7 Eylûl kararları ve buğday ihracı tahkikatı hakkında gayet ketum davranılıyormuş. Fakat yine de gazetelerde buna dair bir sızıntı gördük: Malûm olduğu üzere bu meselenin tekrar müzakere edilmesi bir ay sonraya bırakılmıştı. Bu bir ay mühlet sona ermiş bulunduğu halde hiç bir taraftan bir kıpırdama eseri görülmedi.

Bize kalırsa bütün bu dedikodulu bahisler bir tarafa bırakılmalı bunları tazeleyip temcit pilâvı gibi boyuna ortaya getirmekte ne mânâ var? Olmuşla ölmüşe çare bulunmaz derler. Nasrettin Hocanın, eşeğini yeyip kaçan kurdun arkasından köylülerin patırdamasına karşı: «Bırakın yahu! Tok kurt bayır yukarı seğirdip zahmet çekmesin!» demesi gibi biz de bu işin ardını bırakmalıyız. Fakat olmuyor. Bektaşinin hikâyesinde olduğu gibi böyle bir saniye zarfında cennete geçişi hoş görmüyor:

Bektaşinin biri vefat etmek üzere olan bir hristiyan dostunun yanında bulunuyor. Hastaya son zamanda bir «hidayet nuru» erişmiş olacak ki öbür dünyaya gitmek zamanının pek yakınlaştığını hissedince birden doğrularak (kelime-i-şehâdet) getirmeğe başlar.

Bektaşi bunu duyunca hemen olduğu yerden fırlar; hastanın boğazına sarılarak müslümanlığını yarıda bıraktırır. Oradakiler:

— Aman baba erenler! Ne yapıyorsun? deyince Bektaşi:

— Ne yapacağım? der. Müslüman olmasına mâni oluyorum. Ben yetmiş senedir islâm yaşıyorum... Daha öbür dünyaya nasıl gideceğimi bilmiyorum. Bu herif yetmiş sene gâvur yaşamış; bir dakikada islâm olup doğru cennete girecek... Yağma mı var?

MİZAHÇI

BAŞVEKİL BUĞDAY SİYASETİNİ AÇIKLADI..

ÂSİYAB-I DEVLETTEN — *Ha uşaklar, korkmayun, teyürmenlerümüz işleyüp firuldaklarimuz töndükçe aç kalmayuz!*

Nükteler, Nüktedanlar

Yazan: Refi' Cevad ULUNAY

İstanbulun bir hususiyeti vardı; nüktedan yetiştirirdi. Bugün Tesbihçi Horoz, Beşiktaşlı Rıfat, Kasımpaşalı Mahmut çapında sanatkârların tesbihleri gibi bu nüktelerin ve nüktedanların yokluğunu hissediyoruz. Son nüktedanlar defterini Borazan Tevfik, Bahriyeli Sami, Kadıköylü Refikle kapadık. Ondan sonra?.. Yok artık.

Kadıköylü Refiğin ölümü pek uzak değildir. Ancak bir kaç ay olduğu halde pek sessiz geçti; Muhsin merhumun nüktedanlıkta kurduğu (Salon artistleri mektebi) nin en parlak talebesinden olan bu zekâ ve istidat kaynağı hakkında gazetelerde tek kelime görmedim. Halbuki «Kadıköylü» diye anılan Refik nükte ve taklitte doğrudan doğruya tabiati temsil ederdi. Ekseriya bir cemaati tasvir etmek isterse kalkar, aralarına karışır, günlerce onlarla yaşar ve bütün lehçelerini âdeta bir plâk gibi hafızasına alır ve onu tasavvur ettiği bir vak'a ile mezcederek dinliyenlere sunardı.

Sunduğu adamlar da nükteden anladıkları için bir fıkrayı dinledikleri zaman bağlantıda: «Ey sonra ne olmuş?» diye sormazlardı. Kadıköylü Refik son zamanda bir mecliste çerkes taklidi yapmış, onun Adapazarlı bir at taciri hüviyetine girerek Adapazarı ile bir tefahür edişi vardı!

Sözde Amerika Cumhur Reisi Roosevelt'in Adapazarını nasıl ziyaret ettiğini, kendisine ikram edilen ve ancak keser ve testere ile yenebilen çerkes peynirinin nefasetine hayran olduğunu bir vak'a olarak tasvir eder ve sonra nüktesinin en kuvvetli tarafı olarak İngilterenin bile adalarını, Adapazarından gelip satın aldığını o lehçenin bütün incelikleriyle belirtirdi.

Refik, son zamanda hemen hemen taklidi bırakmıştı. Bunun sebebini soranlara:

— Anlamıyorlar! demiş. Bir mecliste çerkes taklidi yaptım; herkes yüzüme baktı, ne olduğunu bilemediler.

★ ★

Bu münasebetle son nüktedanlardan Bahriyeli Samiyi de anmak isterim. Saminin «bohem» ruhu galipti. Yüksek bir zekâ sahibi olduğuna şüphe yoktu; mütareke senelerinde İstanbulu dolduran Beyaz Ruslarla bilhassa kadınlariyle düşüp kalkma neticesi olarak Rusçayı mükemmel öğrenmişti. Bir gün onlara: «Yakında inşallah şu Bolşeviklerin Allah belâsını verir de siz de memleketinize döner gidersiniz... Çünkü ben başka türlü sizden kurtulamıyacağım!» demişti.

Samiyi çok severlerdi. Hayatında intizamdan eser olmaması, nerede akşam, orada sabah yaşaması kendine bir hususiyet verirdi. O zamanın paralılarından «Eşek Arif» diye anılan ve okuması yazması olmıyan biri vardı ki ne zaman İstanbula gelse Samiden ayrılmazdı.

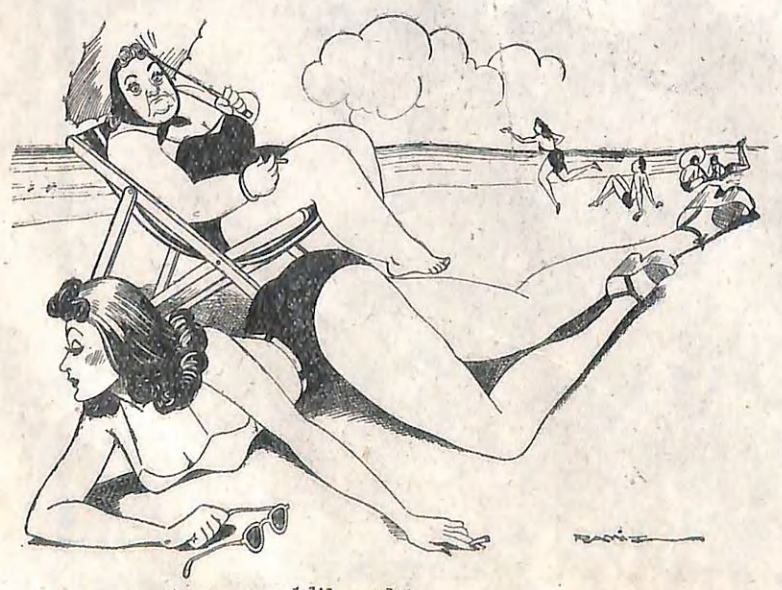

— Anne, erken geldik galiba..
— Bilâkis, ben geç bile kaldım kızım!

ALINACAK VAPURLAR İÇİN DENİZYOLLARI İDARESİ AMERİKAYA BİR DE MUHASEBECİ GÖNDERDİ!..

Müdür — Kolay gele Murtaza efendi, sılaya mı?
Hademe — Yoh beğüm, Amelikâya gitmek sırası bana geliy de hazırlık yapiyim!

Sami bu adama karşı mümkün ve mutasavver ne kadar eza varsa yapar, öteki de hepsine tahammül ederdi. Her gün kavga ederler, yine de birbirlerinden ayrılmazlardı.

Bütün sanatkârlar gibi Sami daima parasızlık çektiği için Eşek Ariften senet mukabili para istikraz ederdi .Senet denilince bu öyle noterlikçe musaddak bir vesika telâkki edilmesin... Meselâ gazinoda otururlarken Sami, listenin bir ucunu koparır oraya bir iki kelime yazar, imzalar, bu da bir senet olurdu.

Sami sinirli bir gününde Arife:

— Herif! der, senden biktım. Senin gibi eşek, benimle arkadaşlık edemez! Defol oradan...

Eşek Arif, bu hakaretten çok müteessir olur:

— Ulan! der. Madem ki öyledir. Al senetlerini ver paralarımı...

— Mahkemeye git...

Arif, hiddetle fırlar, Raşit Rızayı bulur.

— Sami katırı ile kavga ettik; keratayı dava edeceğim; şu senetleri sana vereyim; sen oku... ben kaydedeyim. Bakalım, ne kadar alacağım var?

Masanın başına geçerler. Arif ceplerinden en büyüğü avuç içi kadar bir çok kâğıt kırpıntıları çıkarır, masanın üzerine yayar. Raşit Rıza birer birer okumağa başlar:

«Eşek Ariften iki lira aldım. İmza Sami», «Bugün eşeğe üç liralık bir yular daha taktım. Sami», «Eşek Arifi beş lira alıp ahıra bağladım. Sami», «Enayi merkebi iki liralık anırttım. Sami», «Dün akşam Eşek Arifi yalakta suladım, on lirasını aldım. Sami».

Arif sorar.

— Senetlerin hepsi böyle mi?

— Aşağı yukarı.

Biraz düşünür:

— Vay teres! vay... Böyle rezaletle hangi mahkemeye gidilir?

Pürhiddet kâğıtlarını toplar ve hepsini parça parça eder, Sami ile o akşam yine Tokatlıda buluşurlar. Sami bermutad parasız olduğu için borç ister... Arif mânâlı mânâlı yüzüne bakar:

— Peki, der, vereyim... Fakat senede biraderim Ariften diye yaz!

Fahriye

Bülbülüz gerçi fakat dillere destan değiliz
Öyle her gördüğümüz goncaya hayran değiliz

★

Gülümüz üstüne gül koklamayız dünyâda
Koklamışsak bile gafletle peşîman değiliz

★

Bakma mânend-i ganem tûde-i evrâkımıza
İlm ü fen gülşeniyiz Lângada bostân değiliz

★

Anlar erbâb-ı hüner nüktemizin kıymetini
Kim demiş dürr-i Necef Lâ'l-i Bedehşan değiliz

★

Cevheriz kimse bu hâsiyyeti inkâr edemez
Vakıâ zîver-i dellâl ü bedestan değiliz

★

Ma'rifet kânıyız ammâ ki Sarâcoğlu gibi
Zeybek oynunda heman şöhre-i devran değiliz

★

Recebin himmeti farz etti üç aylık orucu
Kalan aylarda da iftâr ile şâdan değiliz

★

Saka vardır ki tutar bülbülün âhengine dem
Biz onun benzeri bir murg-ı perîşan değiliz

Nâmımız şâir olup mahlâsımız mîr-i kelâm
Rûz ü şeb bezm-i ekâbirde gazelhan değiliz.

★

Bûy-i minnet siner elbet diye her lokmasına
Her açık gördüğümüz sofraya mihman değiliz

★

Sararız zulme giriftâr olanın yâresini
Zâlimin derdine taş çatlasa dermân değiliz

★

Ederiz millete pîr aşkına ibzâl-i hayat
Başka hiç bir şeye bir fikr ile kurban değiliz

★

Müstakîm âdeme uymaz çağanoz vâri gidiş
İşlerin seyrini takdîr eden insan değiliz

★

Yetişir görmeğe bir parça zekâ etrâfı
Görürüz biz de fakat zerrece şeytan değiliz

★

Nûhun evlâdı bilir dalga nedir tekne nedir
Şu kadar var ki dokuz sırmalı kaptan değiliz

★

Kurumuş çeşme köyün halkı su bekler Sakadan
Bize bir kırba yeter tâlib-i umman değiliz.

DELİ OZAN

Eşekçi — Haydi karakaçanım, yürü..
Salamon — Rebeka, sıkı otur, karakaçan diyor, Arap eşeği olacak, bizi denize atmasın!

— *Sevgilim senden benim olduğuna dair bir söz istiyorum..*

— *O kadarcık mı?!*

Erkek — Bir kadının hayatında en güzel on senesi vardır.
Kız — Evet, yirmi ikisi ile yirmi beşi arasında!

Duymazlıklarımız

Ulunay'dan:

Sadrâzam Fuat Paşanın kayınbiraderi Mahşer Midillisi namiyle anılan Kâmil bey ufak tefek ve alafranga meşreb bir zattır. Kendisine zamanının (Mîr-i-Kelâm) ı olmak üzere tanınan Kanlıcalı şair Nihat Beyin bir vak'asını anlatırlar:

«Şair Nihat bey paşalardan birinin konağına gider; ziyafette paşa - mabeyine davet edildiği için - bulunamaz. Ortaya hoşaf gelir; Nihat Bey buzlu hoşafı yalnız kendisi temellük etmek için hoşafa şarap döker; herkes tabii elini çeker. O da doya doya hoşafı yer bitirir.

Kâmil Bey, bu vak'ayı hatırlattıktan sonra kendisinin şaraptan kaçınır bir adam olmadığını hatırlatmak kastiyle:

— Beyefendi... der, ya o sofrada bendeniz bulunsaydım... Beni ne ile kaçırırdınız?

Nihat bey, derhal şu cevabı verir:

— Sizin bulunduğunuz sofraya da zemzem dökerdim!

★ ★

Tanzimat devrinde biri evvel diğeri sonra gelen iki tane «Çingene Hüsam efenid» vardır.

Bunlardan biri Fuat ve Âli paşalar devrinde yüksek mevki ihraz etmiştir, bir mecliste saatten bahsedilirken kendi saatini methedip şair Nihat beyin: «Efendim. Sizin saat mutlaka maşalıdır!» dediği Hüsam efendi bu adamdır.

Bir gün Fuat Paşa vükelâyı ve ricali yalılarına götüren hususî vapurun kamarasında bazı rical ezancümle Hüsam efendi ile otururlarken Mahşer Midillisi Kâmil bey girer. Boş yer olmadığını görerek etrafına bakınırken Fuat Paşa, Kâmil beye Çingene Hüsam efendiyi işaret ederek:

— Sen de... der, şunun omuzuna zıplayıver!

★ ★

Kâmil bey, Üçüncü Napolyona bir binek atı göndermeğe memur edilir. Kâmil Bey alafrangalığa meclûp olduğu halde Fransızcayı, Türkçe düşünüp frenkçe söyliyenlerden olduğu için Marsilyaya varır varmaz «Hayvanla birlikte Marsilyaya vardık» mealinde çekeceği telgrafı, fazla edatları kaldırır ve «Ben hayvan Marsilyaya geldik» mânâsına olarak: «Moi animal arrivé Marseille» şeklinde gönderir.

Fuat Paşa da şu cevabı verir: «Vous animal allez à Paris» (*).

★ ★

Kâmil bey Fuat Paşaya en makbul av etlerinden olarak turfanda çulluk gönderir. Garplılar, çulluğu pişirdikten sonra hayvanın aslında daima temiz olan barsaklarını da yağda kızartarak garnitür gibi kullanırlar. Konağın alaturka aşçısı bunu bilmediği için çulluğu temizler ve bildiği gibi pişirip gönderir. Kâmil bey gönderdiği av etini bu halde görünce:

— Eyvah! Şu eşek herif canım çulluğu berbat etmiş! diye hayıflanır. Fuat Paşa da bu teessüfe iştirak eylemek üzere aşçıyı huzuruna çağırtır. Kâmil bey:

— Ulan! der, canım çulluğu suratına benzetmişsin... Nasıl pişirdin bunu?

— Basbayağı pişirdim efendim...

— Barsaklarını ne yaptın?

— Attım efendim...

— Eyvah! Ulan aptal herif, o atılır mı hiç?

— Atılmaz da ne yapılır efendim?

— Öküz! Barsaklar olduğu gibi kızartılır. Kuşların yanına konulur. Anladın mı hayvan?

Bu hakaretlerden kafası kızan aşçıbaşı dayanamaz. Kâmil Beye:

— Ne bileyim, der, ben senin b.. yemeğe meraklı olduğunu...

(*) «Siz hayvan Parise gidiniz!».

Betarz-ı kudemâ

Şaptan Şekerden

Kaldı hasret nice gündenberi herkes şekere
Arayıp durdu bütün beldeyi beyhude yere

Yok olan sade şeker olsa öpüp koy başına
Kurşun attık bir avuççuk tuza, hattâ bibere

Hele birdenbire kibritle çayın yok oluşu
Saldı bir başka ateş yanmış olan sînelere

Fırlayıp şevk ile zeytinyağı fiâtı dahi
Belde sükkânını sevketti kederden kedere

Saklayıp vermediler halka kasaplar da eti
Yedik -âh eyliyerek- arpalı ekmekle tere

Döndürüp türlü fırıldak iki gün zarfında
Dizdi altınları istifçi olanlar kemere

«Geldi haydan, huya gitsin, ne çıkar sanki?» deyip
Şüphesizdir ki verirler yine germî pokere

Bürümüş gözleri hep hırs-u tamâ vâesefâ
Tapmıyan kalmamış âlemde bugün sîm-ü zere

Nerdedir bunları te'dîb edecek yetkililer?..
Uğramış zannederim hepsi de (Dâ-ül-hacer) e (1)

Konya şehrinde işittim ki has ekmek bolmuş
Çıkalım bâri -helâk olmadan evvel- sefere

Ne demek, arpa yedirmek iki aydır halka
Eylemez böyle cefa hasmına hattâ kefere

Bizi mutlak bu adamlar bırakırlar yine aç
Yağsa bâran gibi buğday yedi yıl bahr-ü bere

Milletin çektiği alâma bakıp şâm-ü seher
Bedduâ etmemek imkânı mı vardır (Peker) e

(Saka) nın görmesi kabil mi olur bunları hiç
Söndü ziraki bütün diktiği mumlar fenere

«Gebeyim ben.» dedi ammâ ne yazıktır ki bakın
Bir çocuk vermedi Allah-ü Teâlâ (Öner) e

Nekadar oldu acayib şu cihan Yarabbi
Sa'yi erbâb-ı hüner vermiyor aslâ semere

Bir kemânî kazanır beş papel ancak gecede
Verilir on lira bir merkeb-i sâhib-semere

Seni (Râsıd) yine görmekte gözüm pek gamlı
Eyle tahsîl-i safâ, git de bu akşam (Fişer) e

(1) Taş kesilmek hastalığı.

RÂSID

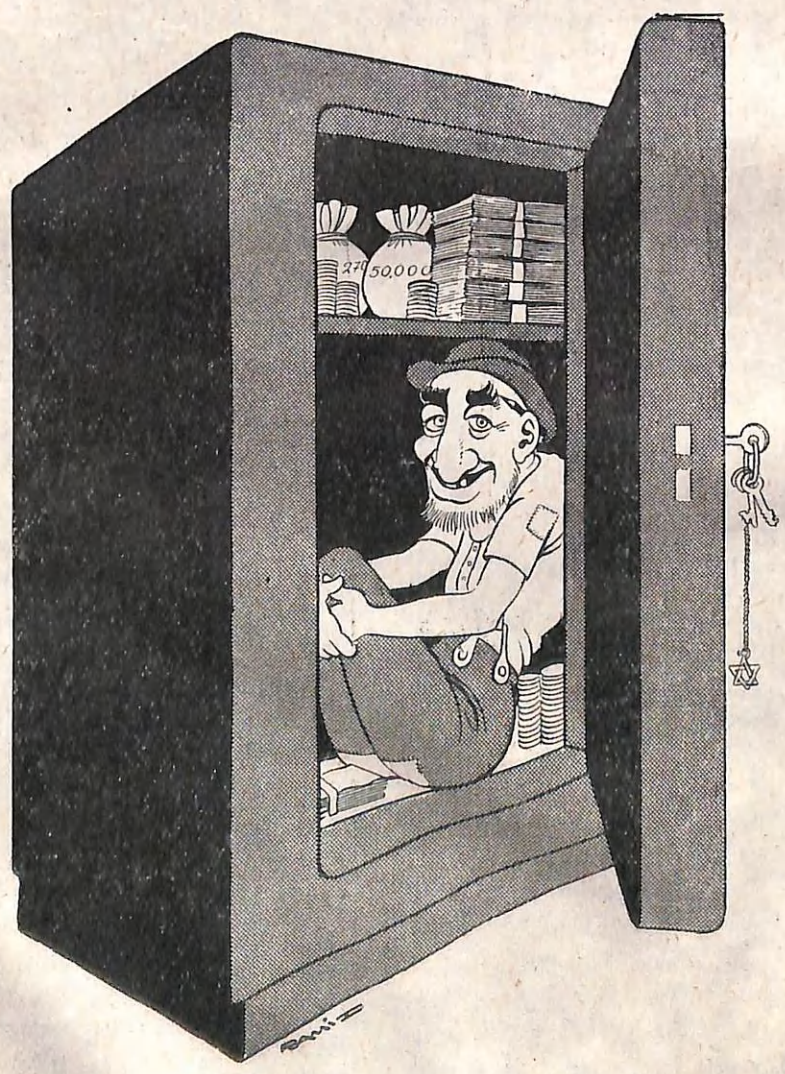

İzrail — Yahudi vatanı tehlikede diyorlar, bilâkis her zamandan daha keyifli oturuyoruz!

— Abla, ağan eşekte sen yayan gidiyon, onu yürütsene..
— Yok olmaz. Ben onu şehir kadınları gibi sokakta bulmadım ki!

KISMETİNDE OLANLAR

Yazan:
Hamdi VAROĞLU

İktisadî ilâç

Bizim Babıâli esnafı, yani gazeteciler de bir tuhaf insanlardır ya! Ağzınızla kuş tutsanız yaranamazsınız. Hani insanın âdeta «nankörlük ediyorlar» diyeceği geliyor. Bir işi parmaklarına doladılar mıydı, didiklemedikleri tarafı kalmaz.

Belediye, değme büyük başkentte eşi bulunmıyan kocamaaan, geniiiş bir açık hava tiyatrosu yapar.Onu görmezler de, «Ahali susuzluktan kırılıyor, terkos meselesi ne olacak?» diye mânâsız sualler sorarlar. Bütün meseleleri Belediye halledecek değil ya, su işine de ahali kendisi çare buluversin. Çeşmenin kıtlığı mı var? Doldur kovayı, taşı suyu evine!

«Tek tip ekmek de ne oluyor? Buğdaylarımızı neden ihraç ettiniz?» diye bir sual daha. Peki, onu ihraç etme, bunu ihraç etme, elimizde bol bol mevcut buğdayı da mı harice göndermiyelim? Piyasada halis buğday unu yok değil ya! Al bakkaldan, evde yoğur, ver fırına, ye âlâ francalayı!

Ne o? Piyasada şeker yokmuş! Yoktur zâhir! İnsan hali bu. Bir hesap yanlışlığıdır olmuş. Ölüm yok ya ucunda! Bak, yeni kampanyaya şunun şurasında iki aycık kaldı. İngiltereye ısmarlanan şeker de neredeyse gelecek. Bir parça sabır, a kuzum.

Şimdi de tutmuşlar, Çukurovada pamuk mahsulü azalıyor, keten tohumu çoğalıyor diye bir şikâyete başlamışlar.

E, bu kadarı da artık fazla. Bunu anlamıyacak ne var ayol? İktisadî bünyemizdeki çıbanların zonklamasını, bir Çukurovalık keten tohumu lâpası dindirebilirse ne mutlu!

Bu da onlardan

Gazetecilerin vara yoğa karışmalarındaki fodulluğa bir misal de şu mahut Haliç meselesi.

Haliç doluyormuş. Hattâ dolmuş bile. Ulaştırma Bakanlığının Avrupadan getirtip bazı eksiklerinden dolayı kullanamadığı tarak dubası ile geçenlerde bir tecrübe yapılmış. Halicin çamurları bir yandan alınıp bir yana boşaltılmış, etrafı pis bir kokudur sarmış. Sivil Amiral Abidin Dav'er, bundan bahseden bir yazısında «Bizans'ın asırlık müzahrafatını fazla kurcalamağa gelmez» diyor. Zaten fazla kurcalamamışlar ki! Kokusu çıkınca bırakıvermişler.

Şimdi bu da bir mesele olacak, kimbilir kaç ay, yahut kaç yıl tenkit mevzuu teşkil edecek. Sanki yeni bir şeymiş gibi, önüne gelen bu çamuru karıştıracak.

Şimdiden haber vereyim, sakın boşuna yorulmasınlar. Haliç meselesi, Boğazlar meselesi kadar tarihîdir. Rahmetli peder anlatırdı, babası dünyaya geldiği sene, Haliçteki dolmuş kayıklarının sahipleri, altı aya varmaz işsiz kalacağız, şimdiden başımızın çaresine bakalım, demeğe başlamışlardır.

O gün bugündür, Haliç doluyor! feryadını dinler dururuz. Ama, galiba artık günü tamam oldu. Şimdi boşaltmağa kalksak da, sanırız nafile. Gemilerini Beyoğlu sırtlarından aşırtan koca Fatihin torunları olduğumuzu, fethin beşyüzüncü yılında, Haliçte bir yeşil sahanın, bir stadyomun, bir gençlik parkının, bir açık hava tiyatrosunun açılış töreniyle isbat edeceğiz.

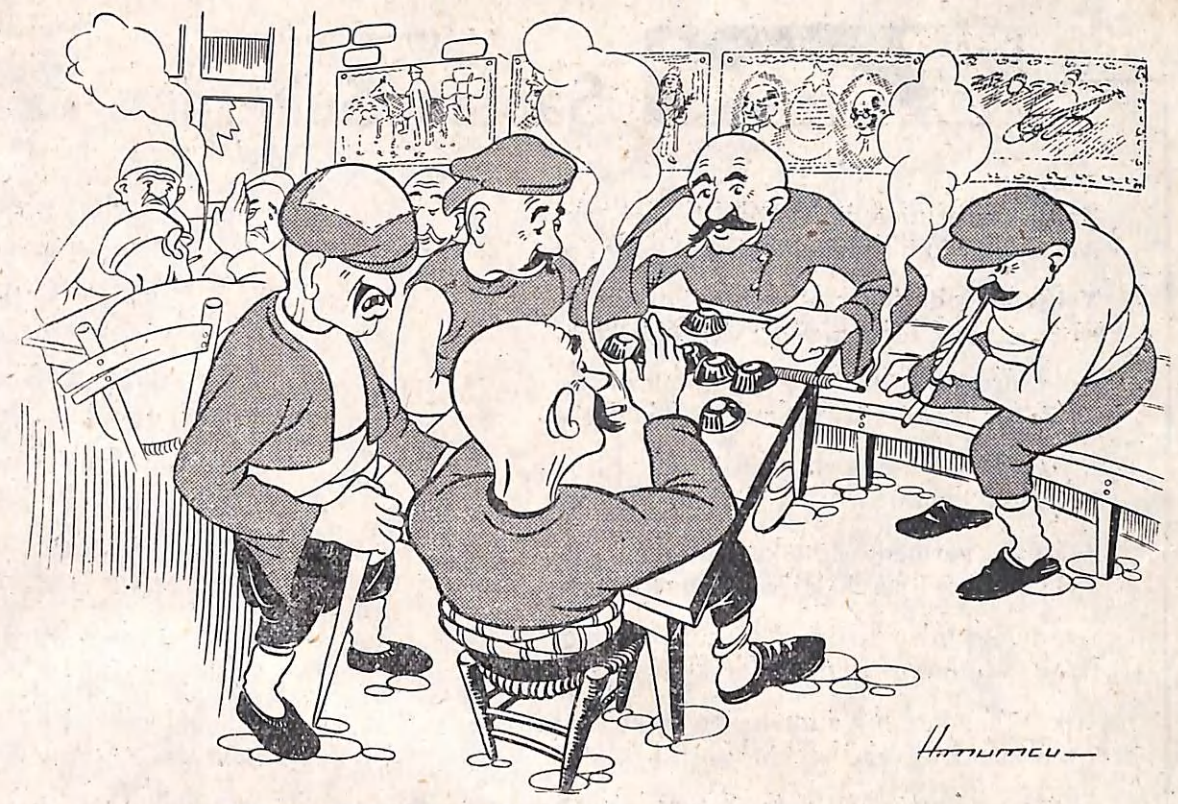

— *Ulan, zabahtanberi gumar mı oynuyonuz?*
— *He, biz de sosyete olduk!*

FİLİSTİNDEKİ YAHUDİLER İMDAT BEKLİYORLAR...

Ali Baba — Siz kimsiniz?
Kırk Haramiler — Filistine yönderilen hediyelik mallar!

Çömezin Röportajları:

99

Hayat Pahalılığı hakkında...

Çizen: RAMIZ

Çömez — Pahalılığı lüks hanımlar doğuruyorlarmış?.

Kadın — Kabahat zevkleri için doğurtan erkeklerde!

Çömez — Pahalılığın önüne geçmek ister misin?

Zengin — Ben canımı ucuza almadım ki!

Çömez — Hayat pahalılığı nasıl önlenir?

Ev sahibi — Kira takdirini bize bırakmakla.

Çömez — Hayatı nasıl ucuzlatmalı?

Tüccar — Mallar gibi, yüzde elli zam edip yüzde on indirmekle!

Çömez — Hayat pahalılığından memnun olanlar var mı?

Fakir — Çalıp oynıyanlar!

Çömez — Hayat pahalılığı var mı?

Emekli — Zannetmem, biz ayda on lira ile geçiniyoruz!

Çömez — Pahalılıktan korkanlara ne demeli?

Bakkal — Bak kal demeli!

Çömez — Size göre hayat pahalılığı var mı?

Halk — Bize göre hayat yok pahalılık var!

Hikâye

Perili köşk

Yazan

HAVA

Son senelerde işleri birden bire bozulmuştu. Bermutat üst üste gelen bir takım talihsizlikler, kısa zamanda onu iflâsa sürüklemiş, belini doğrultmağa çalıştıkça daha batağa dalmış, nihayet, sırtındaki bir kat elbisesiyle bir de Çamlıcadaki baba yadigârı köşkle, sipsivri kalıvermişti.

Bir kaç gün evvel, Köprüde yine karşılaştık. Fakat bu sefer güç tanıdım. Arkasında pahalı bir terzi elinden çıktığı belli, yepyeni bir kostüm vardı. Yüzünün rengi yerine gelmiş, gözleri paralı zamanlarında olduğu gibi, neşe pırıltıları saçıyordu. Eski şen kahkahalarından birini fırlattı, elimi sıktı:

— Evlendim, dedi.

— Tebrik ederim, dedim. Zengin kadın almak da bir nevi ticarettir. Allah kâr açıklığı versin.

Bir kahkaha daha attı, anlattı:

— Ne münasebet! Zengin filân değil, uğurlu. Hem de zeki. Anlatayım da bak. Efendim, bizim Çamlıcadaki köşk, malûm, Baba yadigârı bir ev kalmıştı. Feleğin arka arkaya gelen sillelerini yeyip fülûsu ahmere muhtaç kalınca, bizim valide ile beraber oraya çekildik. Başımızı sokup oturduk. Köşk on dört odalı, elli dönüm arazisi var. Satsam, elime hayli para geçecek, sermaye yapıp dirilebileceğim. Gel gelelim, kim alır? Perili diye adı çıkmış. Değil satmak kiraya bile veremiyorum.

Validenin üç aydan üç aya aldığı dul maaşiyle, tam bir sene, yarı aç, yarı tok süründük. Bir sabah, geçime medar olur diye köşkün arka tarafına diktiğim zerzevat fidelerini suluyordum. Valide pürtelâş geldi.

— Çabuk, kiracı var, dedi.

Köşke kiracı gelmesi görülmedik şey değildi. Bir daha uğramıyacak olduktan sonra, gelmesiyle gelmemesi arasında fark yoktu. aFkat, bu işten benim kadar gına getirmiş olan validenin telâşı haklıymış. Gelen kiracılar, o zamana kadar bir uğrayıp bir daha görünmiyenlere hiç benzemiyordu. İlk sözleri:

— Perili köşk burası mı? Kiralamak istiyoruz, demek olmuştu.

Ana kızdılar. Anne, babayani, kırk beşlik bir hanım, Kızı, yolunu şaşıran bir Clippers uçağından bizim köşkün önüne inmiş, çiçeği burnunda, Amerika kârî bir garip mahlûk. Amerika kârî değince, anlarsın tabii. Herkesin yapmadığı işleri, hiç kimsenin yapamıyacağı acayip şekilde yapmak meraklısı.

Uzatmiyalım, köşkü, hakikaten perili olması şartiyle kiraladılar.

Kiracılarımız hemen ertesi gün taşındılar. Seneliğini peşin vermişlerdi.

Aradan bir hafta geçti. Kiracılarımızla aramızda yavaş yavaş hasıl olan samimilik, beni büsbütün müşkül bir mevkie koymağa başlamıştı. Çünkü Belma hanım - kızın adı Belma idi - artık, açıktan açığa peri meselesi üzerinde ısrar ediyor, iki aile arasında gitgide ilerliyen bu samimiliğe güvenerek, köşkün perisini el birliğiyle meydana çıkarmamızı istiyordu.

Nihayet, peri rolünü oynamağa karar verdim. Bir gece, bizim validenin eski sadakor çarşafını sandıktan çıkardım, nazarı dikkate pek çarpacak kadar çiğ beyaz olmadığı için, periye daha fazla yakışacağını tahmin ettiğim bu çarşafa tepeden tırnağa büründüm. Pelerinin kanatlarını sallıya sallıya, yalınayak, köşkün içinde bir dolaştım. Döşeme tahtalarının gıcırtısı arasında, Belmanın odasının önünden geçtim .Ertesi gün, tüylerimiz ürpere ürpere, evcek bu bahsi konuştuk. Belma, tahta gıcırtılarını mükemmelen duymuştu. Öyle zevkli bir heyecan içindeydi ki, o geceyi ip le çekiyordu. Bu sefer, kapısını aralık edip, periyi gözetlemeğe karar vermişti. Bu birinci gecenin verdiği cesaretle, o akşam daha tecrübeli bir peri oldum. Kıyafetime daha perice bir çekidüzen verdim. Yürüyüşüm daha peri yürüyüşü oldu. Belmanın kapısı önünden süzülüp geçerken, kapının hakikaten aralık edilmiş olduğunu gördüm.

Artık rolümü iyiden iyiye benimsemiştim. Her gece, el ayak çekildikten sonra, çarşafıma bürünüyor, inlerin cinlerin top oynadığı koca sofalarda, odalarda geniş geniş geziniyor, kiracılarımızı eğlendiriyordum. Belmanın saadetine payan yoktu. Sonra nasıl oldu, bilmiyorum, bir gece, Belmanın cesareti fazlalaştı, ben, çarşafıma bürünmüş, kapısının önünden geçerken dışarı fırladı, koluma yapıştı. Sahte periliğimi meydana çıkardı. Sonra benim cesaretim arttı, onunla beraber odasına girip çarşafımı çıkardım.

Ertesi gün evlenmeğe karar vermiştik.

İşte, Belmanın zekâsı kendisini burada gösterdi. Şimdi Amerikanca bir iş yapıyoruz. Köşkü terhin edip para kaldırdık. Bütün odaları döşedik, dayadık. Gazetelerde, Perili Köşk diye her gün ilânlarımız çıkıyor. Perilerimizi görmeğe gelen gelene. Köşk, dünyanın en işlek oteli oldu.

Eyyy, ar yılı değil, kâr yılı kardeşim. Hava parası almaktan daha namuslu iş!

KÖYLÜLERE KARNE İLE NÜFUS BAŞINA KIRK DÖRT SANTİM KAPUT BEZİ DAĞITILDI..

— Ülen emmi, bayrağı çekmişsin, kime teslim oldun?

— Kırk dört santim bezi aldıktan sonra Sümer Banka!

FIKRALAR

PAZARLIK

Salamon Balata gidecekti. Tabii, vapur «alması» lâzım. Köprüye geldi, Haliç iskelesine indi .Bilet gişesine gidip memura sordu :

— Balata vapur kaçta?

Memur cevap verdi:

— Üç elli.

Salamon'un ticaret damarları depreşmişti. İşi pazarlığa döktü:

— Üç yirmi beş olmaz mı?

... TİTRER YÜREĞİM

Hayatta muvaffak olmanın sırlarından bahis açılmıştı. Avni Meserretçioğlu:

— En büyük tehlike karşısında bile insan soğuk kanlı davranmalıdır, diyordu.

Dinliyenlerden biri:

— Çok doğru, dedi. Meselâ ben daima öyle hareket ederim. Hattâ kanım o kadar soğur ki tir tir titrerim...

BİLMUKABELE

Uzun müddettenberi konuştukları halde evlenmelerinden hiç bahsetmiyorlardı. Bir gün, kızın arkadaşlarından biri sordu:

— Seninki ile evlensenize artık!

— Ben istemiyorum.

— Niçin?

— Sarhoşken hoşuma gitmiyor.

— Peki ayıkken?

Bu sefer kızın arkadaşlarından başkası atıldı:

— Ayıkken de her halde o senden hoşlanmıyordur.

BİRİ OLMAZSA...

Kadınlar arasında konuşuluyordu :

— Doktorlar öpüşmenin zararlı olduğunu söylüyorlar:

— Söylesinler! Erkeklerin hepsi doktor değil ya!

POLİTİKA

Delikanlı bir siyaset çevirmek istedi:

— Sizin gibi güzel bir kızı bir kere olsun öpebilmek için...

Kız derhal kaşlarını çattı:

— Rica ederim, ileri gidiyorsunuz. Nasıl oluyor da bana...

Genç adam derhal atıldı:

— Affedersiniz,, efendim. Sizi kastetmedim. Sizin gibi güzel bir başkasından bahsediyordum.

GÖRÜLMEMİŞ ŞEY!

Hangi avcıya inanılır ki ona inanılsın! Geçen gün balık avından bahsederken :

— Öyle bir uskumru yakaladım ki! diyordu. Kolum kadar vardı. İnanır mısın, ben ömrümde böyle balık görmedim...

Dinliyenlerden bestekâr Şerif İçli başını salladı:

— Muhakkak!

EVLİLİK DERSLERİ

Arkadaşına rastgeldiği zaman hararetle elini sıktı :

— Tebrik ederim, birader! dedi. Evlenmişsin!

— Evet.

— Evlendiğin nasıl da derhal belli oluyor! Bak, gömleklerin tertemiz, elbiselerin mum gibi ütülü...

Mes'ut genç bu sefer biraz daha fazla gülümsedi:

— Evet, öyle. Karımın bana ilk öğrettiği şey çamaşır yıkamak, elbise ütülemek oldu...

ZAHMETLİ İŞ

Hizmetçi buhranı meselesinden bahsediyorlardı. Arkadaşına:

— Hayret doğrusu! dedi. Demek hizmetçiniz beş senedir sizin yanınızda çalışıyor ha?

Arkadaşı sâkin bir tavırla:

— Evet, dedi. Beş sene uğraşıp bizi kendi usul ve âdetlerine alıştırdıktan sonra gidecek değil ya!

İNEKNAME

İstanbul 48 inci İlkokul başöğretmeni Rahmi Seven, son imtihanlarda talebesinden birinin şaheser bir tahrir nümunesini bize de okudu. «İnek hakkında bildiklerimiz» mevzulu bu edebiyat şaheseri aynen şudur:

«İnek memeli bir hayvandır. Altı tarafı vardır: Sağı, solu; üstü, altı; önü, arkası. İneğin üstünde sırtı, altında ayakları vardır. Arkasında süte, konan sinekleri kovmak için bir kuyruk taşır. Kafası ağzına bir yer bulmak için yapılmıştır. İneğin karnında süt sallanır. Çekebildiğiniz kadar çekin, bu süt uzar, İnek çok akıllı hayvandır: Karnını iyice doyurabilmek için bir yediğini bir daha yer...»

ZARURET

Kadın kızına çıkışıyordu:

— Görmedim sanma, Neclâ! Pek alâ gördüm. Sen o adama salonda kendini öptürdün...

Kız derhal müdafaa vaziyetine geçti:

— Peki ama, anneciğim, salondan başka yer yoktu ki! Yatak odasına alamazdım ya...

AYNİ KÖKTEN

Bir masada yan yana oturan iki kadını işaret ederek arkadaşına sordu:

— Ne kadar birbirlerine benziyorlar! İkiz galiba?

Şehir Tiyatrosu müdür muavini Daim onları tanıyordu:

— Hayır, dedi. İkiz değiller ama, ikisi de ayni güzellik müessesesine, ayni terziye, ayni berbere giderler.

KUSUR

Dört, beş kişi toplanmışlar, aralarında olmıyan altıncı, yedinci kişileri çekiştiriyorlardı. Birisi:

— Ben X'i hiç sevmem, dedi.

Devlet Operasından Nihat Kızıltan sordu:

— Niçin? İyi adamdır. Vakıa bazı kusurları varsa da...

Dinliyenlerden, opera artistimiz Nurullah Taşkıran, cevap verdi :

— İşte onun için sevmez ya: Kendisinde bulunan kusurların hepsi onda var.

HAY AKLINLA BİN YAŞA!

İmtihanda muallim köpekle pire arasındaki farkı sormuştu. Öğrencilerden biri şu cevabı verdi:

— Köpekte pire olur ama, pirede köpek olmaz!

SAYI 100

Sahibi ve yazı işlerini fiilen idare eden:
RAMİZ GÖKÇE
Basıldığı yer:
Cumhuriyet Matbaası - İstanbul

TOMBUL TEYZE

TOMBUL TEYZE TÜRK - AVUSTURYA MİLLÎ MAÇINI SEYREDİYOR..

Sıska Dayı — Karıcığım, buradan iyi göremiyorum, ben de yanına geleyim mi?
Tombul Teyze — Sakın ha, minare ikimizi çekmez!

T.T POSTASI

Kartal: Yavuz Kaya,

S — Sayın ve sevgili teyzeciğim,
Sizin gibi sportmen ve millî bir varlığımızı Avusturyalılarla maçta göremedik, niçin gelmediniz. bizim arslanları göğsünüz kabararak seyretmek istemez miydiniz?

C — Stadyom tribünlerindeki yerimi üç yüz vatandaşa terkedip yukarıda resimde gördüğünüz paradiye çıktım. Beden Terbiyesi Genel Müdürlüğünün hatırlamayıp sizin beni hatırlamanıza teşekkür ederim.